

ULUSLARARASI BEDÜZZAMAN SEMPOZYUMU-III

**20. Asırda İslâm Düşüncesinin Yeniden Yapılanması ve
Bedüzzaman Said Nursî**

İlmi Heyet

Prof. Dr. Nevzat Yalçıntaş, Prof. Dr. İbrahim Canan,
Prof. Dr. Suat Yıldırım, Prof. Dr. Ahmet Akgündüz, Prof. Dr. Faris Kaya

Yayına Hazırlayan

Mehmet Paksu

Tercümeleler

Arapça

Veli Sırım, Abdülaziz Hatip, Kenan Demirtaş

İngilizce

Metin Karabaşoğlu

Almanca

Nuriye Uşşak

Dizgi

Nesil Basım Yayın

551 32 25

Baskı, Cilt:

Nesil Matbaacılık A.Ş.

551 32 27

ISBN 975-408-271-5

©

Bu eserin yayın hakkı Nesil Basım Yayın A.Ş.'ye aittir.

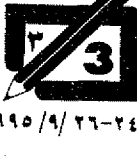
◆

Sanayi Cad. Bilge Sk.No: 2

Yenibsona / İSTANBUL

Tel: (0212) 551 32 25 pbx

1990/4/27-28

ULUSLARARASI BEDIUZZAMAN SEMPOZYUMU
INTERNATIONAL SYMPOSIUM ON BEDIUZZAMAN

اللقاء العالمي بدیع الزمان سنة ١٩٩٠

24-26 September 1995 İstanbul - TURKEY

HUTBE-İ ŞÂMIYE IŞIGINDA İSLÂM BİRLİĞİ

ABDÜLVEDÛD ÇELEBÎ*

Tebliğin ihtiva ettiği önemli noktalar:

1. "Allâme İbni Hazm el-Endelûsî" ve Cemâleddin el-Efgânî'nin düşüncesine göre İslâm birliğinin karşılaştığı engellere tarihî bir yaklaşım.
2. İngiliz vesikalarında ve Hazır'ul-Âlem'l-İslâmî (İslâm Âleminin Bugünü) kitabına göre, son asırda Hilâfet-i İslâmiye Devleti aleyhine yapılan planlar nasıl başladı?
3. Birinci Dünya Savaşından sonra Hilâfet Devletinin ve Arap âleminin parçalanması.
4. Sömürgeye baş kaldırıp, Hilâfet devletini savunan Hindistan Müslümanları. Mevlâna Muhammed Ali'nin Karaçi'nin muhakemesine bir bakış.

*Prof. Dr. ABDÜLVEDÛD ÇELEBÎ

Tahsilini el-Ezher Üniversitesinde yaptı. Yüksek ihtisasını Cambridge, Oryantal ve Pencap Üniversitelerinde tamamladı. Mısır'ın İngiliz işgalinden kurtulmasında aktif rol aldı. Bunun üzerine İngilizler tarafından tutuklanarak işkenceye tabi tutuldu. İhvân-ı Müslimîn safalarında hizmet ettiği yıllarda Cemal Abdünnâsır'ın zulmüne uğrayanlar arasındaydı.

Mısır'da ve diğer İslâm ülkelerinde önemli görevler üstlendi. Uzun yıllar Avustralya'nın Sidney şehrinde faaliyet gösteren İslâm Merkezinin Müdürlüğünü ve Ezher İslâm Dâvâsı Yüksek Meclisi Genel Sekreterliğini yapmış olan Çelebi, Mısır Yazarlar Birliği, Pakistan İslâm Dâvâsı Yüksek Meclisi ve Sudan İslâm Dâvâsı Cemiyeti gibi kuruluşların âzâsıdır. Mezhepler Arasında Yakınlık Noktalarını araştıran milletlerarası ilmi meclisin de kurucu üyesidir.

Çok iyi bir hatip olan Çelebi, daha çok İslâmî tebliğ konusunda Asya, Avrupa, Afrika ve Avustralya'da 70'ten fazla milletlerarası konferansa katıldı.

Abdülvedûd Çelebi'nin İngilizce ve Arapça olarak 15'in üzerinde yayımlanmış eseri bulunmaktadır.

5. Hüseyin Paşa ile arasında geçen bir muhavereden hareketle, Bediüzzaman'ın Müslümanlararası milliyetçilik savaşı hakkındaki görüşü.
6. Bağımsızlık günlerinde Cezâyir'den bir görünüm.
7. Kur'an'ın tasvir ettiği İslâm birliği.
8. Bediüzzaman'la bir grup milliyetçi arasında geçen bir muhâvere.
9. Cemâleddin Efganî'nin nazarında, İslâm birliğinin nasıl mümkün olacağı.
10. İslâm âlemi üzerinde yeni hakimiyet planları ve bu planları etkisiz kılacak İslâm birliğinin zarûreti.

"İttihadın cihetü'l-vaahdeti ve irtibâtı, Tevhîd-i İllâhîdir; peymân ve yemini, iman-
dır; müntesibleri, kalûbelâdan dahil olan umum mü'minlerdir; defter-i esmâları da
levh-i mahfûzdur; bu ittihadın nâşir-i efkârı, umum kütüb-ü İslâmiyedir; günlük ga-
zeteleri de 'lây-i Kelimetullah'; hedef-i maksad eden umum dini gazetelerdir; kulüp
ve encümenleri, cami ve mescidlerdir ve dini medreseler ve zikirhanelerdir; mer-
kezi de Haremeyn-i Şerifeyndir. Böyle bir cemiyetin reisi Fahr-i Âlem'dir
(a.s.m.)."

Bediüzzaman Said Nursî
Tarihçe-i Hayat, sh. 62

Tarihî bir yaklaşım

Hakikaten ben bir tarih aşığıyım!

Benim inancıma göre tarih, birşeyler öğrenmek isteyen için bir "öğretmen"dir. İbn Haldun'un dediği gibi o, "hayat-ı evvelin üstadı"dır.

Bugüne kadar tarihle ilgili birşeyler okumaya karşı aşırı bir isteğim oldu. Bu ko-
nuda yeni çıkan hemen her kitabı okumaya çalıştım..

Bu tebliği yazmadan önce, tesadüf kabilinden olmayan bir şekilde, tarihle ilgili
başka araştırmaları okumaktaydım. Bunlardan birisi "Urvetü'l-Vüskâ" mecmuasın-
daki bir yazıydı. Burada "Cemâleddin Efgânî şöyle diyordu:¹

"Vilâyet-i İslâm, Batıdaki en uzak noktadan, Çin sınırlarındaki Tokanî'ye kadar
genişlemişti.

Birbiriyle bitişik bölgeler ve komşu diyarlar. Onların hiç mağlûbiyet yüzü gör-
memiş sultanları vardı. Mülûk-u izâmdan her bir melik eline hakimiyet asâsını almış,
bütün küre-i arzı şevketle idare etmekteydiler. Onların ordusu asla hezimete uğra-
maz, ilimleri geri kalmaz, bir dedikleri iki olmazdı... Büyük filozoflardan İbni Sînâ,
Fârâbî ve Râzî Doğu cenâhını; İbni Rüşd ve İbni Tufeyl Batı cenâhını tutmakta,
bunların önünde ise hikmet, tıp, hey'et ve hendese, bunların yanısıra bütün ümmet
arasında yaygın olarak kabul gören şer'î ilimlerin önde gelen isimleri yer almak-
taydı.

Abbasî halifesi bir ferman gönderdiğinde "Fağfûr-u Sîn"² buna boyun eğiyor,
En büyük Avrupa kralları verilen emirleri uyguluyordu.. Müslüman gemileri Akde-

¹ Urvetü'l-Vüskâ, 20, Kahire

² Çin krallarına verilen lakaplardan birisidir.

niz, Kızıldeniz ve Hind Denizinde tartışmasız bir hakimiyet kurmuştu. Daha dün denebileceği zamana kadar, onların halefleri bu denizlerdeki aynı hakimiyeti ve yüce fermanı beraberlerinde getirmişler, mağlub ettikleri düşmanlarını zelil kılmışlardı.

Onlara bugün ne oldu ki, böyle param parça hale düştüler? İhtilaf ettiler, nizâyâ düştüler; bir zamanlar geride bıraktıkları diğer ümmetlerin gerisinde kaldılar?

İdareciler birbirinde düştü. Ağızdan çıkan söz farklılaştı. Düşmanları karşısında birbirine destek verecek yerde, kendi nefislerini düşündüler.

Zamanın akışı içinde bu idareciler arasında fesad tohumları yeşermeye başladı. İçlerinde batıl bir hırs ve tama' mekân tuttu. Hevâlarıyla baş kaldırdılar; birtakım emirliklerle, saltanat isimleriyle ve lüks yaşantılarla aldatıldılar. Din ve milliyet açlarından kendilerine muhalif olan ecnebileri işlerinin başına geçirdiler. Zafere ulaşmak için onlardan medet beklediler. Vatan evlatlarının yararını onların desteğinde gördüler.

Endülüs Müslümanlarını çökerten, Hindistan'daki Timur Saltanatının temellerini yerle bir eden, tüm özelliklerini mahveden sebep işte budur. İslâm memleketlerini birtakım sefin insanların hevesine oyuncak eden, yalanlarına alet eden sebep işte budur.

Dünya hırsı ve hüsrân tehlikesiyle Allah'a karşı (haşâ) savaşımlara bakın..

Hakkın izzeti ve adâletin sırrı bu mudur? Şayet Müslümanlar ve bizzat kendileri, ilimleriyle âmil olan alimlerin raiyyetine girmiş olsalardı, kendi ruhlarıyla yeniden tanışacaklar ve birbirleri arasında ülfet meydana getireceklerdi. Lakin, yazıklar olsun! Ne emir, ne de yasağın olmadığı küçük bir köy için de olsa, bütün dünya sadetini kendilerine verilecek bir "Emîr" ve "Melik" lakabında bulan müfsidlere yazıklar olsun!³

• • •

İşte bu ifadeler, Cemâleddin'in yaşadığımız asırdaki bazı "Taife" melikleri hakkında söylediklerinin harfi harfine aynısıdır. Dünün taifelerine hükmeden melikler hakkında İbn Hazm'ın söyledikleri de aynıdır. Endülüs Müslümanlarının öldürülmesine sebep olan sebepler aynıdır. Günümüze kadar bu ümmetin kalbinde hâlâ onarılmaz yaralar açan sebepler aynıdır.

İbn Hazm şöyle der:

"Eğer bu fitne ve insanların ona karışması, birbirlerinin kötülüğünü beklemesi hakkında soru sorarsan: Bu bizim için bir imtihandır. Allah'tan ancak selâmet dileriz. Ancak Allah'ın bir çok vecihlerle koruması dışında bütün dinleri helak eden büyük bir fitnedir."

Bu sebeple, her bir şehrin müdebbiri⁴ veya bu zamandaki Endülüs'ümüzün muhafızları, baştan sona kadar Allah ve Resûlü için muharebe etmeli, yeryüzünde fesâda, Müslümanların mallarını gözetmek bahanesiyle onları açıkça aldatan, onları ezme kasdıyla kendi askerlerine eşkiyalığı mübah görenlere karşı çalışmalıdır. Çünkü bunlar, Müslümanların boynuna haraç ve cizye vergisi yükler. Müslümanları hüsrana

³ Urvetü'l-Vüskâ, 68 vd.; Ayrıca bkz: Züamâi İslâm, Ahmed Emin

⁴ Şehir müdebbiri: Emir ya da günümüz diliyle ifade edecek olursak "vali" demektir.

uğratarak yahûdilere musallat olmaya çalışırlar. Müslümanları ehl-i zimme ve azınlık statüsüne koyarken, kendileri ehl-i küfr ve şirkin ağzıyla konuşurlar. Eğer erbâb-ı dünyanın görüşleri gerçekleşirse, himmetimizdeki zaafıtan istifade edeceklerdir. Çünkü onlar, diyanetin yüce hakikatlerini yok etmek, bu şerefli milletin hamiyetini harcamak için ellerinden ne gelirse yapacaklardır. Daha sonra da fâsîd siyasetleri, hilekâr riyâsetleri ve daha birçok sebep vasıtasıyla bunca yatıkları kötülöklere bir te'vil kılıfı uyduracaklardır. Zira belâya açılan bir çok kapı bulunur. Vallahu a'lemü bis-savâb.⁵

• • •

İslâm âleminin taksimini ve parçalanmasına yönelik bu planların ayrıntılarına indikçe, onu yerle bir etmek ve hüsrana uğratmak için yapılan çalışmaları gördükçe, insanın kalbi dehşetle doluyor. Bir zamanlar Şekip Arslan bizlere, Hilâfet devletinin parçalanması için hazırlanan yüz tane planın varlığından bahsetmişti. Rusya İmparatoru Kayser Nikola ile Britanya sefiri olarak tanınan Sir Hamilton arasında geçen bir konuşma, bu tehlikeli planların boyutlarını, İslâm âlemine yönelik tedbirlerinin ve düşüncelerinin keyfiyetini açıkça göstermektedir.⁶

"9 Ocak 1853 günü karanlık bir gecede, Rus Grandüka'sında İmparator Nikola Sir Hamilton'a şöyle der;

"Düşün. Önümüzde hasta bir adam var. Gerçekten hasta birisi. Eğer bu fırsatı elimizden kaçırırsak, bizim üzerimize büyük bir vebal yüklenecektir."

Sir Hamilton ikinci bir kez Kayser'le görüşmek üzere davet edilir. Kayser yine şöyle der;

"Sen, Katerina zamanından beri Rusya'nın maksatlarının ve hedeflerinin cahili değilsin. Türkiye, daha önce belirttiğim gibi, hasta bir adamdır. Bizim açımızdan ölmesinde bir beis yoktur. Böyle kalırsa bizlere yük olacaktır. Geç kalırsa, ölme ihtimali vardır.

"Bir parça dahi pay alamayacağımız bir durum ortaya çıkmadan önce ittifak etmemiz daha uygun değil midir? Sana açıkça söylüyorum. Eğer bizler ve İngiltere bu konuda ittifak edersek başkaları bizleri ilgilendirmez. Sana açıkça söylüyorum, eğer İngiltere Âsitâne'yi⁷ işgal ederse buna tahammül edemeyiz. Sizin böyle bir niyetinizin var olduğunu söylemiyorum. Ancak diyorum ki, böyle bir niyetin olması halinde razı olmayız. Ben kendi hesabıma bu şehri işgal etmeyeceğime dair taahhüt ediyorum. Ancak önümüze daha cazip bir şart çıkana kadar bu durum geçici olacaktır.

"Eğer bu konuda daha fazla kararsız kalırsanız, bir tek sözle burayı işgal etmemiz caiz olur."

Sir Hamilton şöyle cevap verir;

"Ekselansları, bir şey söyleme isin verin: Hastanın hemen helak olacağına dair en küçük bir zannımız yoktur."

⁵ Endüfüsüyyât, Muhammed Abdullah Annân, 52-53

⁶ Hâzıru'l-Alemil-İslâmî, 3/307-308

⁷ Bu tarihten itibaren Âsitâne'nin veya İstanbul'un işgali ve Ayasofya'nın tekrar kilise haline getirilmesi için çalışmalar başlatılmıştır.

Kayser gayet öfkeli bir şekilde karşılık verir;

"Eğer hükümetinizde, Türkiye'nin hala hayat unsurları taşıdığına dair bir beklenti varsa, bilki bu yanlış bir malumdur. Şuna garanti veriyorum ki, hasta şu an sekeratadır. Biz burda gafil bir şekilde bekleyip dururken, onun kendi başına ölmesine izin veremeyiz! Bilakis, sizinle ittifak etmeliyiz. Size andlaşma yapma konusunda garanti veremem. Sizden tek istediğim, genel bir ittifak kurmamızdır."

• • •

Tarihin hiç bir döneminde, hattâ en şiddetli asırlarda dahi bir devlet başkanının komşu bir devlet aleyhinde planlar hazırlandığı, Rusya Kayserinin düşündüğü bu yollarla o devletin yıkılmaya çalışıldığı vaki olmamıştır. Ve yine, tarihin en karanlık dönemlerinde, ilkellik ve vahşetin en yaygın olduğu zamanlarında dahi, bir devlet başkanının, bir başka devlet için ölüm hükmü verşi, bu yolla ölüm saatini belirleyişi görülmemiştir. Zannederiz böyle bir şey hakikaten olmamıştır ve gelecekte de olmayacaktır. Lakin, bu insanlık dışı uygulamayı planlayan ve bu vahşî hücumu gerçekleştiren düzenbazlığın kökleri Avrupâf akla kadar uzanmakta, şuurlarının ve hislerinin derinliklerine kadar inmektedir. Böylelikle, bilfiil isteklerini gerçekleştirmeden önce, mirasın paylaşılmasında ittifak etmişlerdir.

İngiliz sefirinin mezkur yaklaşımı, kendi hükümetinin tutumunu da göstermektedir. Her ne kadar, olaya hüs-ü niyetle yaklaşmakta idiyse de, bizim inancımıza göre esas niyetleri, kurbanı paylaşmada Britanya'nın Rusya'yı kendisine ortak kabul etmek istememesidir.

Bu planların ardından, dört bir yandan İslâm âlemine hücumlar başlamış, her tarafını ordular ve donanmalar sarmıştı. Britanya, Hindistan yarımadasındaki İslâm memleketlerini yerle bir etti ve körfezde hakimiyet kurdu. Bu yolla Aden'i işgal etti. Doğudan ve batıdan bütün donanmalarını bu bölgeye yerleştirdi. Öyle ki, işgal edilmedik ne küçük bir ada, ne de bir sahil şehiri bıraktı. Britanya'nın ardından Fransa harekete geçti. Cezâir, Fas ve Tunus'u işgal etti. İtalya, Somali ve Eritre'ye kadar uzandı. Hollanda, Doğu Hindistan adalarının tamamında hakimiyet kurdu. Böylelikle İslâm memleketleri ve hakimiyeti doğuda ve Batı Afrika'da kuşatılmış oldu. En son Mısır ve Sudan İngiltere'nin eline düştü. Neticede "Mıcdâr" düşmüş, İslâm toprakları ecnebî çizmelerin altında çiğnenir olmuştu. Bundan bin dört yüz sene önce Nebî'nin (a.s.m.) haber verdiği gibi, Müslümanlar bu hali kendileri davet etmişlerdi.⁸

• • •

Britanya Müstemlekeler Nâzırı Aramis Joe ismiyle en son neşredilen gizli vesikalardan birisini ele alalım. Vesikanın tarihi 9/1/1938. Bu vesikada şunlar söyleniyor;

"Bu harb bize öğretti ki, İslâmiyet kendisiyle savaşmamız ve mukavemet göstermemiz gereken en büyük tehlikedir. Sadece Britanya böyle bir tehlikeyi göğüs-

⁸ Bir hadis-i şeritte Resûlullah (a.s.m.) şöyle buyurmuştur; "Onların çanağından birşeyler yemek için çağırıldığınız gibi, kendi aleyhinize başka ümmetleri çağırırınız." Bu hadisi Ebû Davud, Beyhakî rivayet etmişlerdir. Bkz: Müşkiletü'l-Mesâbîn, C.2, 1381 h.

"Mıcdâr"ın manası, Arap çiftçilerin, tarlalarına gelecek kuşları ve vahşî hayvanları korkutmak için insan şeklinde yaptıkları korkuluktur.

leyemez. Fransa da aynı şekildedir. Sevinmemiz gereken bir husus, Hilâfet-i İslâmiyenin zail olmasıdır. Temenni ederiz ki, asla geri dönmesin. Bizim siyasetimiz İslâm birliğinin ve İslâmî dayanışmanın kurulmasını daima ve ebeden önlemeyi hedefler. Bu siyasetin aynı şekilde sürdürülmesi gerekir. 1. Dünya savaşında Araplara karşı takip ettiğimiz siyaset, sadece Hilâfet kuvvetlerini yok etme amaçlı değildir. Bizzat bu Hilâfetin ortadan kaldırılmasının yanısıra, Mısır, Türkiye ve diğer İslâm ülkelerinde kavmiyet ve ırkçılık naralarını ihyâ etmektir.”⁹

Kasabın kurbanını yavaş yavaş kesmesi ve parçalaması gibi, Batılılar yaptıkları planlar doğrultusunda, Osmanlı Devletini küçük parçalar halinde devletlere ayırmışlardır. Bu bölünme ve parçalanmadan en büyük aslan payını özel bir sûrette Araplar aldı. Bu cihetten onları Türkiye’den koparma yolunda ilk adım atılmış oldu. Bir başka cihette İran koparıldı. Ardından Afganistan koparıldı. Bunları Özbekistan, Tacikistan, Azerbaycan, Türkmenistan, Kazakistan ve diğerleri takip etti. Bu bölünmeden en büyük nasibi, yukarıda belirttiğimiz gibi, Arap beldeleri aldılar. Onlarca parçaya bölünüp, her bir tarafa adeta saçıldılar. Bazılarına göre bunun sebebi İngiliz-Fransız çekişmesiydi ve bu yüzden özel parçalar halinde taksim edilmişlerdi. Ancak, eğer hal böyle olsaydı Arap âlemi iki, üç veya dört büyük parçaya bölünmesi gerekirdi. Çünkü bu toprakların çoğu hemen hemen aynı ülkelerin hakimiyeti altındaydı. Örneğin Lübnan ve Suriye Fransa’nın işgali altında olmasına rağmen bölünmüşlerdi. Ürdün Filistin’den ayrıldı. Aynı durum Körfez ülkeleri, Mısır ve Sudan açısından da geçerliydi. Bunlar da Britanya’nın sömürgesiydiler. Büyük Arab Mağribi olarak bilinen bölge tamamıyla Fransa’nın hakimiyeti altındayken yine parçalanmaktan kurtulamadılar.

Gariptir ki Britanya, bölünme tehlikesi yaşayan Hindistan’da birlik siyasetini gütmüştür. Ama, birlik gayretleri görülen Arap beldeleri hakkında aldığı karar, en şerir bir şekilde parçalanması yönünde olmuştur. İşte burada, Batının bütün vesileleri kullanarak yok etmeye çalıştığı İslâm faktörü bulunmaktadır. Bu vesilelerin en başında ümmetin onlarca küçük, birbirinden alabildiğine uzak ve birbirine düşman bir şekilde parçalanması vardır. Bu parçalanmadan beklenen en bariz sonuç, sonu gelmez çekişmelere sahne olacak sınır anlaşmazlıklarıydı. İşte bu nokta bizlere Lübnan ve Suriye, Ürdün ve Suudi Arabistan, Fas ve Cezâyir, Güney ve Kuzey Yemen, İran ve Irak, Türkiye ve Suriye vs. arasında çıkan anlaşmazlıklar hakkında bir ipucu vermektedir. Dolayısıyla bu ülkeler arasında, birbirlerinin toprakları hakkında çekişmeler sürüp gidecektir. Gözlerimizin önündeki parçalanma haritasına bakacak olursak, onlarca Müslüman ülke görürüz. Sadece Arap ülkeleri 21 veya 22 devlete bölünmüştür. Ancak parçalama siyaseti sadece toprak açısından sınırlı kalmamıştır. Sömürge yönetimlerince yerine getirilemeyen daha çok parçalama planları bulunmaktadır. Örnek gösterecek olursak; Fransa, Suriye’nin üç veya dört parçaya bölünmesini planlamaktadır. Bir başka plana göre, Uzak Mağrib olarak bilinen bu günkü mağrib ülkeleri (Fas, Cezayir, Tunus) en az beş devlete bölünmek istenmektedir. Aynı durum Arap yarımadasındaki ülkeler için de geçerlidir. Verilen bütün örnekler, bizim fikrimizi doğrular mahiyettedir.

⁹ Vesikalar Genel Merkezi, Rakam; 55951371, Londra

Parçalamak; en şerir bir şekilde. Dağıtmak; her yere darmadağın. Koparmak; yavaş yavaş. İşte bütün bunlar, vahşi Batının bütün yirticiliğiyle uyguladığı ve uygulamaya devam ettiği yollardır. Bunları birer intikam planları olarak değerlendiriyorum. Haçlı seferlerinde aldıkları çok büyük hezimetlerin kini. Bu, bir tek ümmetin eczâsı arasına devletlerarası sınırlar konulur, sun'î devletçikler ikame edilerek gerçekleştirilen bir bölünmedir. Her bir cüz' (devlet) için, sanki bunlar ayrı ayrı ırklara ait devletler imiş gibi ayrı ayrı kanunlar konulmuştur. Her bir cüz' dahilinde, günün birinde kendi kardeşlerinin bünyesine yabancı olması için batı tarzı benimsetilmeye çalışılmıştır. Bu bünyenin aynı özellikleri devam ettirebilmesi için bütün düzenlemeler yapılmıştır. Eğer bu bünyeye uygun olunursa iktisâdi açıdan destek vermiştir. Bir yandan da bizzat kendisiyle kaim görüntüsü telkin edilmiştir. Böylelikle bu yapıya özel çeşitli fikirler, aklı ve zannî düşünceler yerleşmiştir. Sömürgecilikle tarih boyunca yaptıkları mücadelelerden elde edilen tecrübeleri, kardeşlerinin yolundan ayrı değerlendirmişlerdir. Liderleri, partileri, basını ve özel hareket tarzlarıyla yeni bir toplum ortaya çıkmıştır. Böylece, sömürgeci devletlerin bizzat savaş yapmalarını gerektiren bir parçalama ameliyesi kalmamıştır. Kendilerine uygulattıkları veya kazandırdıkları bir hayat tarzıyla zaten bu kendiliğinden olmaktadır. Daha sonra da, İslam ülkeleri, aralarındaki güvenliğin, dayanışmanın ve yakınlaşmanın sağlanması için çeşitli yollar aramaya veya ortak pazar kurmak, ortak iktisâdi işbirliği programları hazırlamak, gümrük vergilerinin hafifletilmesi ve vize uygulamalarının düzenlenmesi gibi konulara eğilmeye çalışmaktadırlar. Halbuki aralarındaki bölünmelerin kaldırılması, yukarıda sayılan gayretler için en kestirme ve en güvenilir yoldur.¹⁰

• • •

Britanya krallarından 5. George'un "Bütün Arap Beldelerine" yönelik şu beyanında, onların kardeşleri olan Türklerle yaptıkları savaşlarında kendilerinin safında yer almalarını istemektedir.

Bu beyanda...veya yalanda şunları söyler;

"Arap beldelerinde yaşayan arkadaşlarımıza; (Asla bizlerin arkadaşı olmamışlardır)

"Bilirsiniz ki (hiç bir şey bilmiyoruz ey George!) bizler İngiliz halkı olarak Almanya'ya karşı bu zorlu savaşa girmek istemedik. Ancak onlar kendilerine komşu olan küçük devletlere düşmanlık besleyip, hiç bir suçları yokken onlara hücum ettiler. Kaldı ki Almanya'nın bizzat kendisi, yapmış olduğu andlaşmalar ve imzaladığı vesikalarla onların istikallerini tekeffül etmişti.

"Çok yakından bildiğiniz gibi Almanya kendisini tehlikeli bir yola atmış, çevresini krizlerle kuşatmış, dehasını kullanarak Türkiye'yi kendisine yardım etmesi için kandırmıştır. Gücünü giderek artırmış, böylelikle parayı ve yalancı dostlukları kullanarak taşkınlığını alabildiğine genişletmiştir. Bu yolda Türkiye Sultanından (padişahтан) bizim ve dostlarımızın aleyhinde cihad emri vermesini istemiştir. Çünkü bizim bayrağımız altında sayıca milyonlarca Müslüman vardır ki, bunlardan ordularımıza katılanların adedi binlercedir. Bunlar bizimle omuz omuza Almanlarla muharebe etmek-

¹⁰ El-İslâm ve Tahaddiyâti'l-İnhitâlî'l-Muhasıra, Münir Şeffik, 85

tedirler. Buna rağmen Almanlar, Müslümanların bizim aleyhimize olmasını, lehimizde olmamasını istemektedirler.

"Şüphesiz, kalbi İslâm akidesiyle dolu olan her bir samîmî Müslüman, bu inancının hafife alınmasını, karnını doyurmak için kendine kurban seçen bir ecnebinin elinde oyuncak yapılmasını istemez.

"Büyük Britanya, Fransa, Rusya ve dostları halklarından olan bütün Müslümanlar kendiliklerinden ihlas ve samimiyet içinde, Türkiye ve diğerlerine karşı savaşmak üzere, bütün genç evlatlarını çiçeklerle bize yardım etmeye göndermektedirler.

"Hatta, Türkler arasında salim düşünceye sahip olanlar da, Türkiye'nin gittiği bu tehlikeli yola karşı çıkmaktadırlar. Belki aranızdan bazıları, bu harbin içine sürükledikten sonra bizlerin niyetinin ne olduğunu soracaklardır. Karıştırılmaması için, aşağıda geldiği şekilde açıklıyorum;

"Büyük Britanya kralı ve Hindistan İmparatoru olarak, bu savaşın bitmesiyle yapılacak barış şartları ve ana maddeleri arasına, Arap yarımadasının hürriyet elbisesini giymesi, eski asâletinin ve şerefının tekrar iadesi şartını koymayı kabul ettim.¹¹

"Bilmem, bunlar size yeterli olur mu? Bizim gördüğümüz kadarıyla bazı Arap şeyhleri Türklerin ellerinden kurtulmak arzusundadırlar. Hatta bazıları kılıçlarıyla birlikte ordularımıza güç katmaktadırlar. Eğer aranızda bizimle olmak isteyenler olup da, bunu açıkça söylemekten korkanlar varsa, işte bütün bu sözlerimizi onlara yoneltiyoruz.

"Bizim açımızdan herhangi bir şüpheniz olmasın. En münasip fırsatı gözetleyin; emin olunuz ki, üzerinizdeki zulüm elbisesinden kurtulup, istibdad tozlarından arındığınız bu fırsat pek yakında elinize geçecektir. Bizler bu konuda sizlere her türlü yardım elini uzatmaya hazırız. Size sadıkane bir va'd ile va'dediyorum ki, Allah'ın yardımı ve kuvvetiyle bu ümmet istiklale mani engellerden pek yakında kurtulacaktır."¹²

Britanya kralı
ve Hindistan İmparatoru
Beşinci George

• • •

Ve Osmanlı devleti ilk hedef oldu. Orada bir Hilafet merkezi yok muydu? Bütün Müslümanların kudsiyet vererek baktıkları Sultanın tahtı yok muydu?

Ve bu hezeyâna Arapların ihanetle cevap vermesinden başka kimse aldanmamıştı. Bu "nidâ"ya Araplar ve Türkler arasından saltanat ve hakimiyet düşkünlerinden başkası kulak vermemişti.

Karaçi şehrinde Mevlânâ Muhammed Ali ve kardeşi Şevket Ali, isyan ve kral George'un neşrettiği bildirisine karşı koyduğu ithamıyla büyük bir mahkemeye sev-

¹¹ Tam tersine darmadağın ettiler, paramparça dağıttılar. Bu bölgede şehir gibi devletçikler meydana getirildiler. Özellikle petrol imkanının ortaya çıkmasından sonra nasıl kendi hallerine bırakırlar ki?

¹² Araplar bu vaadlerin yalan olduğunu ancak tafiaelere, kabilelere bölündüklerinde, aralarında kanlı savaşlar patlak verdiğinde anlayabildiler. En büyük facia ise Filistin'in kaybedilmesi ve İsrail devletinin kurulmasıyla yaşandı.

kedilir. Aralarında hiç bir Müslümanın bulunmadığı mahkeme heyeti önünde Mevlânâ Muhammed Ali şunları söyler:

“Bir Müslüman kardeşiyle harbeden kişi Müslüman olamaz. Bir Müslüman askerin veya subayın, Türkiye'nin Müslüman halkına karşı düşmanlıkta Britanya ordusuna yardımcı olamaz. Eğer bir Müslüman, başka Müslüman halka karşı savaşmaya zorlanırsa, bu durumda kendisine sadece bunu reddetmek düşer. Dahası, böyle bir durumda bütün Müslümanları harekete geçirmeye çalışır. İslâmı kendine din, Muhammed'i (a.s.m.) kendine nebî ve resûl olarak kabul eden Müslüman, Müslümanlarla savaşıp, onları haksız yere öldüren bir orduya katılmanın şer'i olmadığını bilir. Ey hakimler, size derim ki:

“Rabbini gönülden tasdik etmeyip, Onun emirlerine muhalefet etmeyi mübah gören Müslümanlardan, kendi memleketlerine ve ordusuna bir yarar gelir mi? Onların Rabbi, kendilerine hayati, inanç şerefini, hatta bu mülkü hibe etmiştir.

“Hayır! Allah, mülkün fevkindedir. Allah, vatanın fevkindedir. Allah, her şeyin üstündedir. İşte benim inancım budur. Eğer isterseniz beni asın. Ancak bilin ki, siz bunu yapmakla intihar etmektesiniz, zira kendi ruhlarınızı öldürmektesiniz.”¹³

Şüphesiz, her işin başı dindir. Her şeyin gayesi dindir. Hayatına bununla başlamayan kişi, hayatını tam anlamıyla değerlendirememiş olur ve hayatın hakiki manasını bulamaz. Birinci vazife ve ilk görev Allah için yaşamaktır. Bazıları bu görevin yerine getirilmesi neticesinde ikrama ve şerefe nail olabilir. Ancak bu görev ve neticede elde ettiği ikram sırf Allah için olmalıdır. Yoksa tıpkı rüzgârın önünde uçan yaprak misali, oradan oraya gitmeye, çamurlara düşüp kirlenmeye mahkum olacaktır.

Bediüzzaman'ın konumu, Muhammed Ali ile yüzde yüz aynıdır.

Tanınmış Kürt liderlerinden Hüseyin Paşa ile aralarında şu konuşma geçer;

Hüseyin Paşa: “Sizinle bir müşaverem var. Askerim hazır. Atlar hazır. Silahlar ve cephaneler de hazır. Sizden emir bekliyoruz.”

Bediüzzaman: “Sen ne diyorsun? Ne yapacaksın? Kiminle harbedeceksin?”

Hüseyin Paşa: “Mustafa Kemal'le.”

Bediüzzaman: “Mustafa Kemal'in askeri kim?”

Hüseyin Paşa: “Ne diyeyim... İşte askerdir.”

Bediüzzaman: “Askerler bu vatanın evladıdır. Senin ve benim akrabalarımızdır. Kime vuracaksın? Onlar kime vuracak? Düşün, idrak et. Ahmed'i Mehmed'e, Hasan'ı Hüseyin'e mi kırdıracaksın?”

Hüseyin Paşa: “Böyle bir hayattansa ölmek daha iyidir.”

Bediüzzaman: “Ne olmuş hayata. Sen hayatından bezmişsen, bütün Müslümanların, bütün zavallıların günahı ne, onlardan ne istiyorsun?”

1957 tarihinde, Fransızlara karşı Cezayir'de kendini gösteren ihtilalde Fransa, Cezayirli ihtilalcilere karşı Senegal'den getirdikleri askerleri kullandılar.

¹³ “Eyyühel-Muhallifün: Allahu....lâ....el-Mülk.” kitabının sh. 24 ve devamından nakledilmiştir.

Cezayirliilerin hapsedildikleri zindanların kapısı açıldığında, Senegalli askerler, ellerinde Kur'an okuyan Cezâyirliilerle karşılaştılar. Şaşkınlık içinde ellerindeki silahları düşü. Hapishanenin boş alanına doğru koşular ve Fransız komutanın yüzüne şöyle bağırdılar;

"Onlar Müslüman! Müslüman!"

Ne gariptir ki Senegalliler, Cezayirliilerin Müslüman olduklarını bilmiyorlardı. Çünkü Fransızlar onlara, Cezayirliilerin Müslüman olmadıklarını ve Senegallilerin düşmanı olduklarını telkin etmişlerdi.

Şüphesiz, İslâm râbitası: çok kuvvetlidir. Bu yüzden batılılar, Müslümanların bu dünyada bir yerlerinin olmaması için bu rabitanın zayıflatılması ve parçalanması için çalıştılar.

Allahu Teâla Müslümanlara birlik beraberlik konusunda şöyle buyurmaktadır:

"Allah'ın dinine ve Kur'an'a hep birlikte sınımsız sarılın; ayrılığa düşmeyin. Bir de, Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın ki, siz birbirinize düşman iken, O sizin kalplerinizi kaynaştırdı da, Onun nimeti sayesinde kardeş oluverdiniz. Siz ateşten bir çukurun kenarındaydınız; Allah sizi oraya düşmekten kurtardı. Doğru yola erişesiniz diye, Allah size ayetlerini işte böyle açıklar."¹⁴

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ihtilafa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için pek büyük bir azap vardır. O gün yüzler vardır ağarır, yüzler vardır kararır. Yüzleri karararlara gelince; siz imanınızdan sonra tekrar küfre mi döndünüz? Öyleyse, inkârınızdan dolayı tadın azabı!"¹⁵

"Dinlerinde ayrılığa düşerek fırkalara bölünenlere gelince, sen hiç bir hususta onlardan değilsin. Onların işi Allah'a aittir; işleyip durduklarını sonra kendilerine O bildirecektir."¹⁶

"Yüzünü hak din olan İslâma çevir, o fitrat dini ki, Allah insanları o din üzerine yaratmıştır... Hepiniz Ona yönelin, Onun emir ve yasaklarına karşı gelmekten sakının... O müşriklerdir ki, dinlerinde ayrılığa düşerek parça parça olmuşlardır ve her bir fırka kendi diniyle övünüp durur."¹⁷

Bu âyetlerden şu neticeleri çıkarabiliriz;

Birincisi: İstikamete davet. İstikamet, Allah'ın şeriatine ve metoduna bağlanmaktır. Allah'ın şeriatine ise, bütün hevâ ve tefrika sebeplerinden daha üstündür.

İkincisi: Fitrata davet. Birleşme yerine tefrika, birlik yerine dağılmayı gerektiren nefsanî arzu ve isteklerden uzak bir şekilde, kalb-i mü'minin imanla dolmasıdır.

Üçüncüsü: Namazı kılmaya davet. Namaz, mü'min cemaatinin birlik remzi, ferd ile cemiyet, toplum ile ümmet arasındaki bağıllık ve kardeşlik âlâmetidir.

Dördüncüsü: Şirk davranışlarından ve buna dair inançlardan kaçındırmak. Çünkü şirk, ilahların teaddüdü, o da fikirlerin ve gayelerin, üslûbların ve vesilelerin tead-

¹⁴ Âl-İmrân: 103.

¹⁵ Âl-İmrân: 105-106.

¹⁶ En'âm: 159.

¹⁷ Rûm: 30-32.

düdü anlamını taşır. İlahlar müteaddit oldukça, bu ilahlara inanan cemaatler ve fırkalar da taaddüd edecektir.¹⁸

İslâm ümmetinin birliği ve dağılmanın önlenmesi konusunda yoğunlaşan en önemli hareketlerden birisi Cemâleddin Efgânî hareketidi. Amerikalı Laudrub Stuard bu hareket hakkında şunları söyler;

“Özet olarak Cemâleddin Efgânî'nin öğretileri, Doğunun önüne Batılılar tarafından konulan bir çok engellerin bulunması üzerinde odaklaşır. Haçlı ruhu, henüz içlerinden çıkmamış, bunun ötesinde daha da kökleşmiştir. Bütün unsurlarında var olan taassup hale devam etmektedir. Bu yüzden, Müslümanları ıslâha ve uyanışa yöneltten her türlü hareketi yok etmek için bütün vesileleri kullanmaktadırlar...”

“Bu durumda Müslümanlara düşen görev, varlığını sürdürülebilmesi için, kendilerine yöneltilen bu hücumlara karşı ittifak etmeleridir. Batının ilerlemesini önlemek, onların üstünlük kurduğu amillere karşı koyma konusunda, bundan başka bir yol yoktur.”

Cemâleddin Efgânî şöyle der:

“Fikrimdeki dağınıklığı topladım, tasavvurumdaki kopukluğu giderdim, sonra şarka ve şark insanına baktım. Topraklarına ayak bastığım Afganistan ilk durağım oldu. Sonra Hindistan. Orada aklım bilgilendi. İran bir komşu ve bir köprü hükümünde. Ceziretü'l-Arab: Emniyeti ve ulviyeti ile vahyin iniş yeri olan Hicâz, Hârun'u ve Me'mûn'uyla Necd, Irak ve Bağdat, Emevî dehâleriyle Şam, Hamrâ saraıyla Edülüs. İslâm âleminin her bir köşesi, her bir devleti ve içinde buldukları durum işte böyle. İşte şark. Ondaki hastalığın teşhisi beynimi alabilirdiince zorladım. Onun ilacını aradım. Ehl-i İslâmı parçalayan, görüşlerini karıştıran, ihtilafı ittihat, ittihadda ihtilaf ettiren bu öldürücü hastalığın devâsını sonunda buldum. Onların birliğini sağlamak, batının tehlikeli aldatmacalarına karşı onları uyandırmak için bu ilacı kullandım...”

Bediüzzaman Said Nursî bütün hayatını sürgünlerde, zindanlarda, hapislerde ve baskı altında geçirdi.

Ancak o asla vazgeçmedi ve geri adım atmadı. Korkmadı ve ye'se düşmedi. Hayatı bir çok yönleriyle “Cemâleddin Efgânî”nin hayatına benziyordu.

Her ikisine göre, sûreten muhtelif olsa da hedef aynıydı.

Şekip Arslan, Cemâleddin'in evini ziyaretinden sonra şöyle der;

“Ataları Atlas Okyanusunu aşmış, ilk olarak Amerika'yı keşfettikleri halde bu günün Müslümanlarının içinde bulunduğu durumu sordum. Cemâleddin şöyle cevap verdi:

“Günümüz Müslümanının himmeti sukût etmiş, izzetleri uyumuş, fikirleri ölmüştür. Onlarda uyanan tek şey vardır; şehvetleri...”

“Yeni nesillere sıhhatli bir şekilde dinî terbiye verilmesi gerekir. Bu işi, kimseye boyun eğmemek, her türlü musibet karşısında dahi terk etmemek için kendilerine söz veren kimseler üstlenmelidir. Hiç bir tehdidin azimlerini kıramadığı, hiç bir ma-

¹⁸ El-İslâm: Akîdeten ve Şeriaten; Ve min Tevcihâtü'l-İslâm; İslâm ve Binâül-Müctema'. Bu eserler büyük alim Şeyh Mahmûd Şeltû'l'a aittir.

kam-mevkî vaadlerine aldanmayan, ticarete, kazanca bel bağlamayan, bilakis her türlü zorluklara ve baskılara tahammül eden kişiler olmalıdır...”

Cemâleddin'in bu söyledikleriyle, Bediüzzaman'ın söyledikleri ve yaptıkları yüzde yüz aynı değil midir?

Risâle-i Nur ve Nur cemaati, yeni bir neslin terbiyesi için birer hakiki üniversite değil midir?

Nur cemaati ve Risâle-i Nur, Cemâleddin'in hedefi ihlas, geri kalmışlıktan ve yok olmaktan kurtulma olan yeni bir neslin inşası için istediği “Üniversite”nin aynısı değil midir?

Bediüzzaman Şam'da bulunan Emeviye Camiinde verdiği hutbesinde şöyle demektedir;

“Cihetülvahdet-i ittihadımız, tevhididir. Peyman ve yeminimiz, imandır. Madem ki muvahhidiz. Her bir mü'min İ'lây-ı Kelimetullah ile mükelleftir. Bu zamanda en büyük sebebi, maddeten terakki etmektir. Zira; ecnebler fünûn ve sanayi silâhıyla, bizi istibdât-ı manevîleri altında bizleri eziyorlar. Biz de fen ve san'at silâhıyla, İ'lây-ı Kelimetullah'ın en müthiş düşmanı olan cehil ve fakr ve ihtilâf-ı efkârâ cihad edeceğiz...”¹⁹

“Şarktan garba, cenuptan şimale uzanan bir silsile-i nurânî ile merbut bir dairedir; dahil olanlar bu zamanda üç yüz milyondan ziyadedir. Bu ittihadın cihetü'l-vahdeti ve irtibâtı, Tevhîd-i İlahîdir; peymân ve yemini, imandır; müntesibleri, kalûbelâdan dahil olan umum mü'minlerdir; defter-i esmâları da levh-i mahfûzdur; bu ittihadın nâşir-i efkârı, umum kütüb-ü İslâmiyedir; günlük gazeteleri de İ'lây-ı Kelimetullah'ı hedef-i maksad eden umum deni gazetelerdir; kulüp ve encümenleri, cami ve mescidlerdir ve dini medreseler ve zikirhanelerdir; merkezi de Haremeyn-i Şerîfeyndir. Böyle bir cemiyetin reisi Fahr-i Âlem'dir (a.s.m.).”²⁰

Bediüzzaman bir hatırasını şöyle anlatır;

“Hürriyetin başında, Sultan Reşad'ın Rumeli'ye seyahati münasebetiyle Vilâ-yât-ı Şarkıye namına ben de refakat ettim. Şimendiferimizde iki mektepli mütefennin arkadaşla bir mübahese oldu. Benden soruldu ki:

“Hamîyet-i diniye mi, yoksa hamîyet-i millîye mi daha kuvvetli, daha lazım?

“Dedim:

“Biz Müslümanlar, indimizde ve yanımızda din ve milliyet bizzat müttehidir; itibarî, zâhirî, ânzî bir ayrılık var. Belki din, milliyetin hayatı ve ruhudur. İkisine, birbirinden ayrı ve farklı bakıldığı zaman; hamîyet-i diniye, âvâm ve havassa şâmil oluyor... Hamîyet-i millîye, yüzden birisine, yani menfaat-i şahsiyesini millete feda edene münhasır kalır. Öyle ise; hukuk-u umumiye içinde hamîyet-i diniye esas olmalı, hamîyet-i millîye ona hadim ve kuvvet ve kal'ası olmalı. Hususan biz Şarklılar, Garblılar gibi değiliz. İçimizde, kalplerde hakim, hiss-i dindir. Kader-i Ezeli, ekser enbiyayı Şarkta göndermesi işaret ediyor ki, yalnız hiss-i dinî Şarkı uyandırır, terakkiye sevkeder. Asr-ı Saadet ve Tâbiin bunun bir bürhân-ı kat'isi dir.

“Hamîyet-i diniye ve İslâmiyet milliyeti, Türk ve Arap içinde tamamıyla meczolmuş ve kabil-i tefrik olamaz bir hale gelmiş. Hamîyet-i İslâmiye, en kuvvetli ve

¹⁹ Tarihçe-i Hayat, 54

²⁰ Tarihçe-i Hayat, 62

metin ve arştan gelmiş bir zincir-i nûranhîdir. Kırılmaz ve kopmaz bir urvetü'l-vüskâdır, Tahrip edilmez, mağlup olmaz bir kudsî kal'adır."²¹

• • •

Sonuç:

Geçtiğimiz günlerde Amerika'da Chris Helsel imzasıyla *Peygamberlik ve Siyaset*²² isimli yeni bir kitap çıktı. Nükleer bir savaşın hazırlıklarından bahseden müellif, Amerika'daki Anglikan Hıristiyanlarından bir cemaatten davet aldığını, bunların Mesih'in ikinci kez hayata döneceğine ve Büyük İsrail Devletinin kurulması gerektiğine inandıklarını zikreder.

Sınırları Fırat'tan Dicle'ye kadar uzanan Büyük İsrail..

Bu rüyanın gerçekleşebilmesi için, önlerinde duran İslâm devletlerini ve onları destekleyen diğer Müslüman ülkeleri yerle bir edecek nükleer bir savaşın yapılması gerekiyor.

Bundan beş sene kadar önce *Time* ve *News Week* dergilerinde şu iki haberi okumuştum. Birinci haberde şöyle denmekteydi:

"İsrail, Mescid-i Aksanın yerine bir heykel ikame etmek için mükemmel bir plan hazırladı."

İkinci haber de şöyleydi:

"Patrik Ketnabery, Papa II. Jean Paul'e biat ederek, Katolikler ve Protestanlar arasında meydana gelen savaşlar, yıkımlar ve düşmanlıklar hakkında uzun süre görüşerek, barış konusunda anlaştilar."

Katolikler arasındaki veya Protestanlar arasındaki ya da Protestanlarla Katolikler arasındaki veyahut yahudilerle diğerleri arasındaki yapılan bütün ittihatlar, iki bin seneden beri süren katetme, kan dökme ve vahşet sergileme eylemlerinin bir devamıdır.

Bu ittihatların ilk ve son hedefi, İslâmın ve Müslümanların dünya yüzünden tamamen silinmesidir.

NATO, açık bir dille İslâmı kendisine düşman ilan etmiştir..

Avrupa Birliği, Müslümanların aleyhine her an yeni planlar hazırlamaktadır.

Dünya Kiliseler Birliği, İslâmın Ayasofya'dan tardedilip, "İslâmbol"un tekrar Rumların "Vatikan"ı haline dönüştürülmesi için çabalamaktadırlar.

"Colorado Kogresi" en az elli senedir Müslümanların Hıristiyanlaştırılması için faaliyet göstermektedir.²³

Kan dökmeekten zevk alan Rus Jirinowsky, Afganistan'ın, İran'ın ve Türkiye'nin işgal edilmesini isteyebiliyor..

İsrail, Mescid-i Aksâ'nın yerine bir heykel ikame etmeye çalışıyor.

²¹ Tarihçe-i Hayat, 92

²² Bu eser Arapçaya Muhammed Semmân tarafından tercüme edilmiştir. (Davet-i İslâmiyye Cemiyeti-Libya)

²³ İslâm alemine karşı savaş planlarından bahseden "Et-Tansîr" kitabına, ayrıca tarafımdan telif edilen "Ez-Zahfû ilâ Mekke" isimli esere bakınız.

Misyonerler, mekke ve Medine minarelerine haçın yükselmedikçe asla rahat uyuyamayacaklarını ilan ediyorlar..

Bunca düşmana karşı tek kurtuluş yolu, ittihad ve vahdettir. Aynı zamanda, bu ümmeti ihtilaf ve tefrika çukurundan çıkarmaktır.

"Ey Müslüman, kendine bir sor; sen kimsin?²⁴

Sen hala yaşıyor musun?

Yoksa öldün mü?

Ya da yaşayan bir ölü müsün?

İnsanın kendini tanimasından ve gerçek bir iman potasında erimesinden daha güzel ne olabilir?

Aksi takdirde hayat, bir duman halkasından veya zamanın kulağında çabucak silinip giden bir sayhadan ibaret kalacaktır.

Araplar ve bütün Müslümanlar ittihad etmelidirler. İttifak ve ittifak etmezlerse... Şayet, ittifak ve ittihad etmezlerse, Allah öyle bir kavim getirecektir ki, Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı azizdirler. Allah'ın yolunda cihad ederler ve kem söz söyleyenin kötülemesinden asla korkmazlar.

İşte o gün, bütün mü'minler Allah'ın nusreti ve zaferiyle feraha ulaşırlar. Şüphesiz bu haktr. Ve bunun gelmesi çok yakındır...

²⁴ El-Allâme Muhammed İkbâl, Câvid Nâme